II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 28 juni 2000

om det statliga stöd som Förbundsrepubliken Tyskland genomfört till förmån för Salzgitter AG, Preussag Stahl AG och dotterföretag till järn- och stålindustrin i koncernen, numera Salzgitter AG – Stahl und Technologie (SAG)

[delgivet med nr K(2000) 1963]

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2000/797/EKSG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen,

med beaktande av kommissionens beslut nr 2496/96/EKSG av den 18 december 1996 om införande av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin [1] (gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin), särskilt artikel 6.5,

efter att i enlighet med nämnda artikel ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig [2] och med beaktande av dessa synpunkter, och

av följande skäl:

I. FÖRFARANDE

(1) I början av 1998 inhämtade kommissionen från Preussag Stahl AG:s årsredovisning uppgifter om att detta företag vid upprepade tillfällen under flera år beviljats subventioner av Tyskland. Kommissionen registrerade detta ärende som NN 55/98 i förteckningen över icke anmälda stöd. För att bättre kunna bedöma sakförhållandena översände kommissionen till Tyskland den 16 mars 1998 och den 27 maj 1998 en begäran om upplysningar. Dessa besvarades den 27 april 1998, 18 september 1998, 12 november 1998 och 18 januari 1999. Den 20 juli 1998 översände kommissionen till Tyskland kopior på kommissionens beslut i ärendena NN 68/90 och NN 114/91. Slutligen ägde den 29 september 1998 och 29 januari 1999 två expertsammanträden rum.

(2) Genom en skrivelse av den 3 mars 1999 meddelade kommissionen Tyskland om sitt beslut att inleda förfarandet i enlighet med artikel 6.5 i sjätte versionen av gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin med anledning av de stödåtgärder som Tyskland beviljat i enlighet med lagen om främjande av zongränsområdet (Zonenrandförderungsgesetz, nedan kallat ZonenRFG) Salzgitter AG, Preussag Stahl AG (PSAG) och dotterföretag till järn- och stålindustrin i koncernen, flera företag som i dag gått samman under namnet SAG – Stahl und Technologie.

[1] EGT L 338, 28.12.1996, s. 42.
[2] EGT C 113, 24.4.1999.

(3) Detta beslut offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ([3]). Kommissionen uppmanade övriga parter att inkomma med sina synpunkter på stödet i fråga.

(4) Kommissionen har mottagit synpunkter från berörda parter. Den har översänt dessa till Tyskland som givits tillfälle att bemöta dem. Tyskland lämnade sina synpunkter i en skrivelse av den 12 juli 1999.

II. DETALJERAD BESKRIVNING AV ÅTGÄRDEN

Beskrivning av beviljade åtgärder/stödmottagare

(5) Under tiden som rykten cirkulerade om att PSAG skulle ingå ett närmare samarbete med ett annat företag, alternativt köpas upp, inhämtade kommissionen från PSAG:s årsredovisningar för 1994/95 och 1995/96 uppgifter om att Tyskland vid flera olika tillfällen beviljat företaget subventioner. Exempelvis förekommer följande poster på passivsidan i balansräkningen:

(6)

Saldo per … (i miljoner tyska mark)	30.9.1995	30.9.1996
”Extraordinära poster med reservfond”	589,3	484,5

(7) I anmärkningarna till balansräkningarna förklaras dessa ”extraordinära poster med reservfond” med att bildandet av reserverna möjliggjorts genom paragraf 3 i lagen om främjande av zongränsområdet (ZonenRFG, paragraf 4 i lagen om stödområden (Fördergebietsgesetz) och paragraf 6 b i inkomstskattelagen (Einkommensteuergesetz, EstG).

(8) I flera skrivelser från Tyskland fördelas dessa ”Extraordinära poster med reservfond” enligt följande (i miljoner mark):

Saldo per …	30.9.1994	30.9.1995	30.9.1996	30.9.1997
Totalt	659,6	589,3	484,5	378,3
varav enligt paragraf 3 i ZonenRFG	650,8	577,5	469,0	364,1

(9) Av boksluten i koncernföretagen framgår att reserver bildats även i några dotterföretag, framför allt enligt ZonenRFG.

(10) PSAG övertog 1989 metallbruksföretaget ”Salzgitter AG” till följd av en privatisering och återköpte 1992 valsverket Ilsenburg GmbH. Preussag-Konzern sålde i slutet av 1997/början av 1998 PSAG till delstaten Niedersachsen och Norddeutsche landesbank (Nord/LB). Företagets namn ändrades då till Salzgitter AG – Stahl und Technologie (SAG). Omkring 60 % av kapitalet i SAG introducerades i juni 1998 på börsen. Trots aktieägarbytet fortsätter uppenbarligen företagen Salzgitter AG, PSAG och SAG sin verksamhet i järn- och stålindustrin.

(11) 1997 hade företaget 12 000 anställda och en konsoliderad omsättning på 5,4 miljarder mark. Företaget har tre anläggningar i Salzgitter, Peine och Ilsenburg.

(12) Salzgitter och Peine ligger i zongränsområdet (ZRG).

(13) Som nämns i samband med inledandet av förfarandet är Salzgitter AG, PSAG och SAG – Stahl und Technologie företag i den mening som avses i artikel 80 i EKSG-föredraget.

([3]) Se fotnot 2.

Bakgrunden till bestämmelserna i enlighet med ZonenRFG

(14) De skatterättsliga bestämmelserna till förmån för områdena vid gränserna till dåvarande DDR och Tjeckoslovakien härrör från 1950- och 1960-talen. För att ta hänsyn till de speciella ekonomiska nackdelarna i det dåvarande zongränsområdet utfärdades 1971 lagen om främjande av zongränsområdet, som Europeiska kommissionen godkände efter prövning enligt artiklarna 87 och 88 (tidigare 92 och 93) i EG-fördraget. Enligt denna lag beviljades skattelättnader för investeringar i denna region. Exempelvis godkändes extraordinära avskrivningar och avsättningar till skattefria reserver i högre utsträckning än i de allmänna rättsbestämmelserna. I fortsättningen ändrades lagen flera gånger, vilket till slut ledde till att kommissionen 1988 fattade nya beslut om godkännande av regionala stöd. Genom sitt beslut i fallen NN 68/90 och NN 114/91 år 1991 slog kommissionen slutligen fast att extraordinära avskrivningar och skattefria reserver är stöd i den mening som avses i artikel 87.1 i EG-fördraget och att de är förenliga med den gemensamma marknaden. Genom besluten från 1991 fastställdes en tidsplan och de av Tyskland bestämda formerna för att avskaffa de extraordinära avskrivningarna och skattefria reserverna, vilket skulle ske senast 1995.

Åtgärdernas effekt

(15) I flera skrivelser, särskilt av den 29 oktober 1990, 27 april 1998 och 10 maj 1999 framför Tyskland detaljer och exempel på effekterna av de extraordinära avskrivningarna och/eller skattefria reserverna.

(16) Effekten av de extraordinära avskrivningarna visar sig genom en större avskrivning för bidragsberättigande investeringar under det första eller de första året/åren än som är möjligt enligt de allmänna bestämmelserna. Därmed minskas beräkningsunderlaget för bolagsskatten under det/de första året/åren. För den återstående avskrivningsperioden fastställs lägre avskrivningar. Genom avskrivningsmekanismerna kan det företag som gynnas av dessa extraordinära avskrivningar uppvisa ett bättre resultat.

(17) Enligt samma princip påverkas företagens resultat av de skattefria reserverna.

(18) Företagens resultat varierar främst genom den diskonteringsfaktor som tillämpas och efter bolagsskattens skattesats.

Investeringar och skattemässiga stödåtgärder som Tyskland beviljat

(19) Enligt uppgift från Tyskland har Salzgitterkoncernen sedan 1986 redovisat en total investeringsvolym på 2,3 miljarder mark i sina balansräkningar. Cirka 1,6 miljarder mark av dessa gjorde att Salzgitter AG, sedan Preussag Stahl AG och olika dotterföretag inom EKSG-området kunde redovisa extraordinära avskrivningar och skattefria reserver enligt paragraf 3 i ZonenRFG. Endast en liten del av de ifrågavarande investeringarna skall inte hänföras till EKSG-området och andra investeringar hade syftet att skydda miljön.

Kommissionens tvivel i samband med beslutet att inleda förfarandet

(20) I sitt beslut att inleda förfarandet konstaterar kommissionen att de subventioner som Salzgitter AG/Preussag Stahl AG liksom dotterföretagen i järn- och stålkoncernen inom EKSG-området (företagssammanslutning under det nuvarande namnet ”SAG”) beviljats i form av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver med största sannolikhet är olagligt statligt stöd.

(21) Med beaktande av artikel 4 c i EKSG-fördraget samt de olika, senast sedan 1986 giltiga versionerna av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin, godtog kommissionen under den första fasen av undersökningen av fallet inga punkter, enligt vilka några av de ifrågavarande stöden kan anses vara förenliga med den gemensamma marknaden. Särskilt torde artikel 87.2 c i EG-fördraget inte kunna tillämpas i det ifrågavarande fallet. Vidare tycks distinktionen mellan investeringar inom och utom EKSG-området vara ohållbar. Slutligen saknas uppgifter för att påvisa att de stödprojekt för miljöskyddsåtgärder som genomförts av de ifrågavarande företagen är förenliga med den gemensamma marknaden.

(22) Vidare uttryckte kommissionen tvivel på och upplevde svårigheter vid sin granskning, särskilt beträffande nedanstående punkter:

— Att exakt fastställa omfattningen av de investeringar som beviljats i enlighet med ZonenRFG.

— Att exakt fastställa stödnivån för de ifrågavarande stödåtgärderna.

— Att exakt fastställa SAG:s olagliga och oförenliga stöd.

III. SYNPUNKTER FRÅN BERÖRDA PARTER

(23) Endast UK Steel Association inkom med synpunkter inom ramen för förfarandet. I sin skrivelse av den 19 maj 1999 gör företaget huvudsakligen gällande att det i fråga om de åtgärder som för närvarande granskas rör sig om stöd som är oförenliga med den gemensamma marknaden.

(24) Dessa åtgärder kan främst inte anses utgöra allmänna åtgärder, eftersom de geografiskt begränsats till att omfatta zongränsområdet.

(25) Kommissionen anser sig inte kunna godta Tysklands hävdande av artikel 87.2 c i EG-fördraget. Förstainstansrätten fastställde nämligen i sitt beslut angående målet UK Steel Association mot kommissionen att gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin har företräde före bestämmelser som gäller andra sektorer. Dessutom skall gemenskapsreglerna tolkas restriktivt.

(26) Inte vid någon tidpunkt efter 1986 var det enligt de dåvarande gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin tillåtet att bevilja regionalt stöd till företag som ligger inom zongränsområdet.

(27) UK Steel Association anser dessutom att det är tveksamt om stöd till miljöskyddet fick beviljas inom ramen för detta ärende.

(28) Argumentet att visst stöd hade använts till förmån för SAG:s verksamheter utanför EKSG-området kan inte godtas av kommissionen, eftersom företagets verksamheter inom eller utanför EKSG-området har ett mycket nära samband. Därmed är risken för en spillover-effekt överhängande.

(29) Slutligen uppmanar UK Steel Association kommissionen att den preliminärt skall återkräva stödet.

IV. KOMMENTARER FRÅN TYSKLAND

(30) Som svar på inledandet av förfarandet framlade Tyskland synpunkter på tolv av punkterna. Vid möten, vid vilka företrädare för Tyskland, SAG och kommissionen deltog, den 16 december 1999 och 7 mars 2000 i Bryssel diskuterades flera punkter i en skrivelse av den 10 maj 1999. Dessa bekräftades därefter i skrivelser från Tyskland den 17 januari och 28 mars 2000.

(31) Tysklands analys koncentreras huvudsakligen till följande punkter:

(32) För det första anser sig Tyskland ha följt skyldigheten gentemot kommissionen att meddela bestämmelserna i ZonenRFG.

(33) För det andra konstaterar Tyskland beträffande de extraordinära avskrivningarna och skattefria reserverna enligt ZonenRFG att denna lag är en allmän skatterättslig bestämmelse som gäller ett större område i Tyskland. Skatteförvaltningen har utan undantag beviljat de företag skattebefrielser som uppfyllde kriterierna (utan särskild änsyn till nationalitet, säte, affärsverksamhet osv.).

(34) ZonenRFG godkändes av kommissionen enligt artikel 87.2 c i EG-fördraget, varigenom den negativa påverkan som skett genom Tysklands delning skall utjämnas. Dessa fakta anförs i lagtexten. De företag som gynnats genom denna bestämmelse fick enbart stöd för att uppväga de ekonomiska nackdelarna och därmed ingen extra fördel. Tyskland hänvisade här till den tjugosjunde rapporten om konkurrenspolitiken där zongränsområdet nämns i punkt 231.

Beträffande sitt politiska och rättsliga innehåll är ZonenRFG ingen normal regional stödordning. Dess mål är att ge företagen i denna region samma chanser som deras konkurrenter. Artikel 87.2 c i EG-fördraget innebär att de stöd, som åsyftas i fördraget, självklart är förenliga med den gemensamma marknaden, medan artikel 87.3 i EG-fördraget ger kommissionen möjlighet att godkänna stöd först när vissa förutsättningar är uppfyllda. Vid en textjämförelse mellan punkterna 1 och 2 i artikel 87 framgår att kommissionen i det ifrågavarande fallet endast skall undersöka om

— företaget ligger i ett område som påverkats genom Tysklands delning,

— området ur ekonomisk synpunkt har påverkats negativt av denna delning,

— stödet skall uppväga dessa nackdelar, och

— stödet är nödvändigt för att uppväga de ekonomiska nackdelarna.

Om dessa förutsättningar är uppfyllda, något som gäller enligt ZonenRFG, är stödet förenligt med den gemensamma marknaden.

(35) För det tredje hänvisar Tyskland beträffande förenligheten med gemenskapsrätten att artikel 87.2 c i EG-fördraget är tillämplig på de omstridda åtgärderna, även om EKSG-fördraget inte innehåller någon motsvarighet till artikel 87.2 c i EG-fördraget.

(36) ZonenRFG är inget regionalt stöd i den mening som avses i artikel 87.3 a och 87.3 c i EG-fördraget utan en åtgärd med målet att uppväga de ekonomiska nackdelar som uppkommit genom Tysklands delning. Enligt rättspraxis vid Europeiska gemenskapernas domstol kan föreskrifterna i EG-fördraget även tillämpas på EKSG-området, såvida den omstridda konkreta frågan inte regleras i primär- eller sekundärrätten i EKSG-fördraget. Denna rättspraxis kan tillämpas på artikel 87.2 c i EG-fördraget. Därigenom täpps en lucka till i EKSG-fördraget. Det näringspolitiska motivet i artikel 87.2 c i EG-fördraget begränsas inte till att omfatta vissa sektorer utan syftar till att alla företag som ligger inom gränsområdet skall behandlas lika oberoende av deras verksamhetsområde. Vidare kunde artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget tillämpas på EKSG-området för allmänt och regionalt stöd fram till slutet av 1985, i varje fall så länge som den första versionen av gemenskapsreglerna för järn- och stålindustrin gällde ([4]). Vidare upprepas principen om icke-diskriminering främst i motiveringarna till de tredje ([5]) och sjätte versionerna av gemenskapsreglerna för järn- och stålindustrin. Tyskland anser därmed att de åtgärder som för närvarande granskas inte utgör olagligt stöd och hänvisar som belägg för sin argumentering till den tjugusjätte rapporten om konkurrenspolitiken.

(37) Vidare hänvisar Tyskland till följande:

— ZonenRFG upphörde 1995 och den förlängdes inte.

— Ingen skada har skett. Inte heller har någon medkonkurrent besvärat sig hos kommissionen över att de ifrågavarande företagen beviljats extraordinära avskrivningar.

— SAG skulle som enda företag undantas från att erhålla stöd enligt ZonenRFG flera år efter det att lagen upphört att gälla.

— Årsredovisningarna i de ifrågavarande företagen hade offentliggjorts årligen och överlämnats till kommissionen, främst de från 1992.

— Företagets årsredovisningar fram till 1990 hade fastställts från skatterättslig synpunkt, något som för de föregående åren annars hade kunnat leda till en konflikt mellan gemenskapens lagar och nationell lagstiftning om skyddande av konfidentiella uppgifter.

— Skatterättsliga föreskrifter beträffande stöd hade först under senare tid åberopats i den stödpolitik som gäller dessa frågor, medan vid tiden för bildandet av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver granskningen av investeringsstöden främst avsåg ”bidrag till investeringar” och ”investeringsfrämjande åtgärder”. Här kan hänvisas till slutsatserna från Europeiska rådet i Cardiff i juni 1998 och till meddelandet om skatterättsligt stöd ([6]).

— Slutligen hänvisade Tyskland till att företaget vid förstainstansrätt överklagat kommissionens beslut om att inleda förfarandet.

(38) För det fjärde anser Tyskland, om stödet enligt bestämmelserna i ZonenRFG inte skulle anses förenligt med den gemensamma marknaden, måste kommissionen fastställa att stödet är förenligt på grundval av artikel 95 i EKSG-fördraget, främst som en följd av förstainstansrättens dom av den 7 juli 1999 i mål T-106/96 ([7]).

([4]) Beslut nr 257/80/EKSG av den 1 februari 1980 (EGT L 29, 6.2.1980, s. 5).
([5]) Beslut nr 3484/85/EKSG av den 27 november 1985 (EGT L 340, 18.12.1985, s. 1).
([6]) EGT C 384, 10.12.1998.
([7]) Wirtschaftsvereinigung Stahl mot kommissionen, REG 1999, s. II-0000.

(39) För det femte hänvisar Tyskland till artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget ([8]), enligt vilken det förutsätts en preskriptionstid på tio år. Tillämpningen av denna artikel på EKSG-området har främst sitt ursprung i att rättssäkerhetsprincipen är en allmän princip i gemenskapsrätten. Vidare har kommissionen redan i sitt beslut 96/617/EKSG (Acciaierie di Bolzano) ([9]) tillämpat en preskriptionstid på tio år.

(40) Preskriptionsfristen avbröts genom kommissionens skrivelse av den 16 mars 1998. En avräkningsperiod på tio år skulle infalla mitt i företagets verksamhetsår som slutar den 30 september. Tyskland anser att en avgränsning av investeringarna under pågående verksamhetsår komplicerar de administrativa rutinerna och anser därför att kommissionen måste begränsa sin undersökning till att omfatta perioden efter den 1 oktober 1988. 195 miljoner mark för investeringsstöd skall därmed utgå ur beräkningsunderlaget.

(41) För det sjätte gör Tyskland gällande att man bör skilja mellan investeringar som genomförs inom EKSG-området och de som genomförs utanför EKSG-området på samma sätt som sker med produkterna. Totalt utgör affärsverksamheterna utanför EKSG-området 1,3 % av de totala investeringarna.

(42) Tyskland hänvisar avseende detta främst till kommissionens beslut 1999/720/EG, EKSG i ärendet ”Gröditzer Stahlwerke” ([10]) samt till att produktionsorterna inom och utanför EKSG-området fysiskt är skilda från varandra. Vidare kan man klart skilja mellan extraordinära avskrivningar som rör produktion som ligger inom respektive utanför EKSG-området.

(43) Slutligen utgör de dotterföretag som är verksamma på stålmarknaden inga företag i den mening som avses i artikel 80 i EKSG-fördraget. 10 miljoner mark för extraordinära avskrivningar har fastställts för dessa företag inom den aktuella perioden.

(44) Därmed skall enligt Tyskland totalt 14 miljoner mark för avskrivningar och 5 miljoner mark för skattefria reserver, vilka beviljades under åren 1988–1996, undantas från beräkningsunderlaget för stödåtgärder.

(45) För det sjunde meddelas uppgifter beträffande investeringarna för miljöskyddsåtgärder. Cirka 40 projekt beskrivs mer detaljerat, för vilka företaget hade kunnat erhålla stöd för skyddet av miljön. Mellan åren 1986 och 1995 uppgår den totala investeringsvolymen till 956 miljoner mark varav 332 miljoner mark gällde miljörelaterade merkostnader. Därmed skall 166 miljoner mark för extraordinära avskrivningar beaktas (varav 123 miljoner mark gäller åren 1988–1995).

(46) Sett till huruvida de specifika villkoren i det aktuella projektet uppnådde eller överträffade gällande miljönormer, ansåg Tyskland att stöd till ett värde av 92 miljoner mark var förenligt med den gemensamma marknaden. Man anför att kommissionen har möjlighet att på plats kontrollera detta samt att Tyskland kan överlämna kompletterande information.

(47) För det åttonde hänvisas kommissionen till skattebestämmelserna i ZonenRFG. I paragraf 3 i ZonenRFG förutsätts det till exempel att antingen extraordinära avskrivningar eller skattefria reserver kan beviljas för investeringar i zongränsområdet. En kumulering av båda stödformerna är i princip utesluten. 300 miljoner mark för investeringar som kommissionen hade fört in både i sin avräkning för extraordinära avskrivningar och som skattefria reserver skall återföras till postens extraordinära avskrivningar. Efter 1988 redovisades dessa 300 miljoner mark i balansräkningen.

(48) För det nionde hänvisar Tyskland till att den fördel som företaget gynnats av att det under en begränsad tid beviljats att skjuta upp bolagsskatten som en följd av att de extraordinära avskrivningarna och de skattefria reserverna i enlighet med paragraf 3 i ZonenRFG står i proportion till

([8]) EGT L 83, 27.3.1999, s. 1.
([9]) EGT L 274, 26.10.1996, s. 30.
([10]) EGT L 292, 13.11.1999, s. 27.

företagets finansiella och skattemässiga situation. Kravet på återbetalning av ett med den gemensamma marknaden oförenligt stöd i form av uppskjuten skatt kan endast ske i förhållande till det räntebelopp som efter skatt minskade företagets resultat. Detta förhållande finns angivet i bilaga I i riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål ([11]) i punkt 1.1: ”Stödnivån skall beräknas efter skatt, dvs. med avdrag för de skatter som är knutna till erhållandet av stödet, särskilt skatten på inkomst av rörelse. Man talar därför om en nettobidragsekvivalent, som utgörs av det stöd som tillfaller stödmottagaren efter att den berörda skatten betalats, varvid det förutsätts att företaget redan under sitt första verksamhetsår går med sådan vinst att stödet blir maximalt beskattat.”

(49) För det tionde anser Tyskland beträffande diskonteringsräntan och kommissionens förslag att tillämpa en enhetlig räntesats på 8 % för perioden, att för den aktuella granskningsperioden bör hänsyn tas dels till skillnader i räntenivån i Europa, dels till företagets positiva finansiella situation. Tyskland föreslår därför en specifik räntesats för Salzgitter AG på 6,5 % med anmärkningen att denna räntesats ligger mycket nära den som beräknas enligt den metod som användes för att fastställa de referens- och diskonteringsräntor som offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* C 273, 9.9.1997. Till exempel uppgick LIBOR i genomsnitt för perioden i fråga till 5,82 %. Genom tillägg av 75 baspunkter kommer man fram till en referensräntesats på 6,57 %.

(50) Med ledning av en räntesats på 6,5 % uppgår subventionsekvivalenten till 1,17 % respektive 2,1 % för extraordinära avskrivningar och skattefria reserver, dvs. stödbelopp på 1,9 eller 7,6 miljoner mark.

(51) Vidare hänvisar Tyskland till att återbetalning av ett olagligt och med den gemensamma marknaden oförenligt stöd inte får överskrida den faktiska fördel som stödet innebar för företaget.

(52) För det elfte föreslår Tyskland, om så erfordras, en årlig räntesats på 6 % för återbetalning av olagligt och oförenligt stöd. Denna räntesats motsvarar den räntesats som i Tyskland tillämpats för förräntning av skattekrediter. Om kommissionen inte skulle följa detta förslag, föreslår Tyskland som en kompromiss att för ränteberäkningen tillämpas den räntesats som ovan föreslagits som diskonteringsränta, nämligen 6,5 %.

(53) För det tolfte anser Tyskland slutligen att det mellan företagen Salzgitter, Preussag och SAG inte finns något nära samarbete.

(54) Som en reaktion på synpunkterna från UK Steel Association framför Tyskland genom sin skrivelse av den 12 juli 1999 i huvudsak åter samma argument som tidigare och ytterligare några anvisningar som redan hade framförts i skrivelsen av den 10 maj 1999.

(55) Därmed kan Tysklands inställning beträffande de investeringsbelopp som beviljats i enlighet med paragraf 3 i ZonenRFG och de stöd som dessa inneburit sammanfattas enligt följande:

(i miljoner mark)

	Extraordinära avskrivningar	Skattefria reserver
Beräkningsgrund 1986–1995 (Inledande av förfarandet)	794	367
Begränsning av granskningsperioden till tio år	– 195	
Återföring av investeringar utanför EKSG-området	– 14	– 5
Avdrag för extraordinära avskrivningar för miljöskyddsinvesteringar	– 123	
Eliminering av dubbelräknade extraordinära avskrivningar	– 300	
Totalt	**162**	**362**
Stödnivå	1,17 %	2,10 %
Nominella stödbelopp	**1,9**	**7,6**

([11]) EGT C 74, 10.3.1998, s. 9.

V. BEDÖMNING AV STÖDEN

Stödmottagarna

(56) Enligt kommissionen föreligger det mellan de stålproducerande företagen Salzgitter AG (som Tyskland 1989 sålde till Preussag AG), Preussag Stahl och SAG mycket starka ekonomiska bindningar. Det handlar om ett byte av aktieägare och/eller företag utan att den huvudsakliga affärsverksamheten förändrades. Produktionsorterna Peine och Salzgitter i Niedersachsen, där stödinvesteringarna genomfördes, är identiska.

(57) En skrivelse från Tyskland av den 20 juli 1998 med anledning av kommissionens granskning av privatiseringsvillkoren i Salzgitter-koncernen 1989 bekräftar denna analys.

(58) Kommissionen anser att mottagare av stödåtgärderna är ”Salzgitter AG – Stahl und Technologie (SAG)” även om historiskt sett andra bolag, i föreliggande fall Salzgitter AG, Preussag Stahl AG och olika dotterbolag till dessa företag på EKSG-området, gynnades av de åtgärder som för närvarande skall granskas.

Typ av stöd till järn- och stålindustrin

(59) Enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget ”upphävs och förbjuds som oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål … inom gemenskapen enligt bestämmelserna i detta fördrag subventioner eller statliga stödåtgärder eller särskilda pålagor som ålagts av staterna oavsett i vilken form det sker.” Vidare omfattar det stödbegrepp som nämns i denna artikel ”… alla stödåtgärder som minskar de pålagor som företagen normalt skall bära” ([12]).

(60) I punkterna 15–18 i det ifrågavarande beslutet får uppskjutande av bolagsskatten som en följd av fastställandet av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver enligt paragraf 3 i ZonenRFG en positiv effekt på företagets resultat som därigenom gynnas jämfört med andra företag, som måste tillämpa allmänna rättsliga bestämmelser. Företaget befrias därmed från pålagor som normalt (dvs. jämfört med allmänna gällande bestämmelser för avskrivningar som Tyskland till exempel tillämpar för extraordinära avskrivningar) belastar företagets budget.

(61) Att under en viss period få skjuta upp skatt kan ses som ett räntefritt lån och innebär en överföring av statliga medel. Det resultat som företaget kan uppvisa på grund av detta finansieras av staten, varvid den senare tillfälligt avstår från en inkomst.

(62) Slutligen konstaterar kommissionen att dessa specifika skatterättsliga bestämmelser är tillämpliga på ett geografiskt begränsat område i Tyskland, zongränsområdet.

(63) Därmed utgör de subventioner i form av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver som Tyskland i enlighet med paragraf 3 i ZonenRFG beviljat företagen SAG, Salzgitter AG/Preussag Stahl och dotterföretagen i EKSG-området inom koncernen stöd till järn- och stålindustrin.

(64) Tyskland nämner även att kommissionen godkände ZonenRFG som en regional stödordning.

(65) I princip är stödet till järn- och stålindustrin oförenligt med den gemensamma marknaden utom när det antingen faller inom giltighetsområdet för de undantag som uttryckligen anges i gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin och som vederbörligen godkänts eller det godkänts på grundval av artikel 95 i EKSG-fördraget.

(66) Eftersom de omstridda åtgärderna utgör stöd, konstaterar kommissionen att artikel 67 i EKSG-fördraget inte är tillämplig. Efter den ovan nämnda domen i målet ”De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga myndigheten” kan man fastställa att ”artikel 4 c och artikel 67 rör två

([12]) Dom i EG-domstolen av den 23 februari 1961, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limborg mot Höga myndigheten, 30/59, Rec. I-42.

olika sakområden: i artikel 4 c undanröjs eller förbjuds vissa av medlemsstaternas åtgärder inom det område som genom fördraget är underordnat gemenskapens ansvar, medan man i artikel 67 vill möta vissa återverkningar på konkurrensförhållandena som är en automatisk följd av åtgärder som medlemsstaterna vidtar inom sitt kompetensområde, en rätt som de även fortsättningsvis förbehåller sig." Eftersom ZonenRFG inte är någon allmän skatterättslig bestämmelse utan en regional stödordning kan den inte underordnas artikel 67 i EKSG-fördraget. För övrigt hävdade Tyskland i samband med inledandet av förfarandet inte artikel 67 i EKSG-fördraget.

Skyldighet att anmäla stöd

(67) Granskningen av den anmälningsskyldighet som åligger medlemsstaten före beviljandet av stöd måste i det föreliggande fallet ske mot bakgrund av de specifika bestämmelser som gällde i de dåvarande gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin.

(68) Från och med 1986 måste enligt den tredje versionen av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin "… införas ett omfattande gemenskapssystem som säkerställer att allt det stöd som ytterligare beviljas järn- och stålindustrin behandlas enhetligt inom ramen för ett enda förfarande. Detta system måste dels omfatta beviljat stöd på grundval av bestämmelser som i första hand åsyftar eller verkar för stöd till företag inom järn- och stålindustrin, dels stöd som genomförs på grundval av allmänna eller regionala stödordningar."

(69) I artikel 6.1 i dessa gemenskapsregler föreskrivs att: "Kommissionen skall underrättas i så god tid att den hinner yttra sig i ärendet om alla planer att bevilja eller förändra stöd av de slag som avses i artiklarna 2 till 5. Kommissionen skall även hållas underrättad om planer på att bevilja stöd till stålindustrin enligt program som kommissionen redan har fattat beslut om enligt EEG-fördraget." I de följande versionerna av gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin ([13]) har denna artikel fortsatt giltighet.

(70) Angående denna bestämmelse uttrycker förstainstansrätten i sin dom i målet Acciaierie di Bolzano/kommissionen ([14]) följande: Det står klart att det efter ikraftträdandet av den tredje versionen av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin den 1 januari 1986 förelåg en ovillkorlig skyldighet att anmäla en finansiell åtgärd. Enligt artikel 6 i dessa regler skall till exempel kommissionen underrättas i så god tid att den hinner yttra sig om alla planer för att bevilja eller förändra stöd eller planerade finansiella stödåtgärder som medlemsstater, underordnade organisationer eller andra organ, som använder allmänna medel, har för avsikt att genomföra till förmån för stålföretag. Slutligen föreskrivs i denna artikel att varje enskilt fall som innebär genomförande av stöd måste anmälas.

(71) Efter granskningen som omfattade en jämförelse med artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget, godkändes inte ZonenRFG för EKSG-området. De på varandra följande godkännandena av denna lag som regionalt stöd visar på att för genomförande av de planerade åtgärderna skall de av gemenskapsrättens specifika metodbestämmelser och -villkor följas som rör vissa verksamhetsområden i industrin. … Enligt kommissionens allmänna praxis hör järn- och stålindustrin till de sektorer för vilka specifika bestämmelser gäller.

(72) Därmed kan befrielsen från skyldigheten att anmäla ett enskilt fall som tillämpats enligt ZonenRFG till förmån för ett företag i järn- och stålindustrin endast grundas på ett villkor som uttryckligen anges i gällande regler (t.ex. den första versionen av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin). Tyskland lämnade inga uppgifter om detta för perioden 1986–1995.

(73) Tyskland skulle inte befrias från sin skyldighet att enskilt anmäla varje plan för att bevilja stöd genom att man eventuellt tillämpade undantagsbestämmelsen i artikel 87.2 c för stöd till SAG.

(74) Därmed konstaterar kommissionen att de verksamhetsberättelser som eventuellt överlämnats för företagen Salzgitter, Preussag Stahl och SAG inte utgör någon anmälan.

(75) Kommissionen drar slutsatsen att de stöd som för närvarande granskas skulle ha anmälts ända sedan 1986.

(76) Eftersom Tyskland inte följt sin skyldighet att på förhand anmäla stödet är de omstridda åtgärderna olagliga.

([13]) Beslut nr 322/89/EKSG av den 1 februari 1989, 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 och 2496/96/EKSG av den 18 december 1996 offentliggjort i EGT L 38, 10.2.1989, L 362, 31.12.1991 och L 338, 28.12.1996.
([14]) Dom av den 16 december 1999 i mål T-158/96, REG 1999, s. II-3927.

Bedömning av beräkningsunderlaget för bidragsberättigande investeringar

Preskriptionsfristen

(77) Förordning (EG) nr 659/1999 antogs av rådet på grundval av artikel 89 (f.d. 94) i EG-fördraget. Den innehåller bestämmelser angående tillämpningen av artikel 88 (f.d. 93) i EG-fördraget. Dess giltighetsområde begränsar sig till att omfatta EG-området. En direkt tillämpning av denna förordning på EKSG-området är därmed utesluten.

(78) Vad beträffar en subsidiär respektive kompletterande tillämpning av reglerna, konstaterar kommissionen att EG-fördraget (eller de bestämmelser som antagits på grundval av detta) kan tillämpas på produkter inom EKSG-området, såvida de aktuella frågorna inte faller under bestämmelserna i EKSG-fördraget (eller bestämmelser som antagits på grundval av detta fördrag).

(79) Därmed kan det fastställas att det inte föreskrivs någon preskriptionsregel beträffande stödområdet vare sig i EKSG-fördraget eller i de rättsakter som grundar sig på detta fördrag liksom gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin.

(80) I sin dom i målet BFM och EFIM/kommissionen ([15]) fastställer förstainstansrätten att: ”För att en preskriptionstid skall fylla funktionen att garantera rättssäkerheten, måste den i princip fastställas i förväg av gemenskapslagstiftaren.” Detta gäller inte i det fall som granskas för närvarande.

(81) Inom ramen för EKSG-fördraget är varje nationellt stöd förbjudet utom i de fall då det fått ett särskilt godkännande enligt gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin som grundar sig på artikel 95 i EKSG-fördraget. Denna situation skiljer sig fundamentalt från vad som gäller enligt artikel 87 punkterna 1 och 3 i EG-fördraget, enligt vilka kommissionen har ett fritt tolkningsutrymme. Här handlar det inte om att absolut förbjuda stöd utan snarare om att stödet eventuellt är oförenligt med den gemensamma marknaden. Sett ur rättsäkerhetssynpunkt är förvisso preskriptionsregeln i förordning (EG) nr 659/1999 i den situation som regleras genom EG-fördraget nödvändig, emellertid har en preskription inom EKSG-området ingen effekt. En sådan regel är nämligen i fortsättningen underordnad ett absolut ”förbud”. Detta ”förbud” i EKSG-fördraget säkerställer rättsäkerheten på så sätt att stödet är olagligt utan ett särskilt godkännande. Det skulle strida mot denna grundläggande princip i EG-fördraget att tillfälligt begränsa granskningen av åtgärderna.

(82) Vidare stöder sig kommissionens beslut på målet Acciaierie di Bolzano av den 17 juli 1996, där det fastställs att vissa stöd som inte var förenliga med EKSG-fördraget inte måste återkrävas från Italien. Detta på grund av ovanliga omständigheter som inte förelåg i fallet SAG. Det stöd som var oförenligt och som inte återkrävdes från Italien omfattar endast stöd från tiden före 1986. Denna situation motiveras genom ikraftträdandet av den tredje versionen av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin den 1 januari 1986. I dessa föreskrivs uttryckligen att varje stöd som beviljas företag i järn- och stålindustrin skall anmälas i förväg. I SAG-ärendet granskas stödet faktiskt från och med den 1 januari 1986. Vidare framkommer att hänvisningen till en tioårsperiod i beslutet Acciaierie di Bolzano inte har något samband med en preskriptionsfrist. Kommissionen kan därför inte godta Tysklands argument, enligt vilket kommissionen redan tillämpat en preskriptionsfrist på tio år inom EKSG-området.

(83) Därmed kommer kommissionen till den slutsatsen att den inte kan godta någon tidsmässig begränsning av de åtgärder som vidtas vid tillämpningen av förordning (EG) nr 659/1999.

(84) Inom ramen för sina överläggningar om rättssäkerhetsprincipen hänvisar Tyskland vidare till att återkravet av olagligt oförenligt stöd skall ske enligt den enskilda medlemsstatens rättsliga förfaranden, vilket innebär en tillämpning av preskriptionsfristerna i de nationella lagarna. Kommissionen begränsar sig här till att hänvisa till rättspraxis i Europeiska gemenskapernas domstol ([16]), enligt vilken nationell lagstiftning endast får tillämpas på sådant sätt att återkrav av stöd i enlighet med gemenskapsrätten i praktiken inte omöjliggörs.

Inom eller utanför EKSG-området

(85) Å ena sidan är de juridiskt oberoende företagen DEUMU och Baunatal, som är verksamma på marknaden, inga dotterföretag i järn- och stålindustrin i den mening som avses i artikel 80 i

([15]) Dom av den 15 september 1998 i de förenade målen T-126/96 och C-127/96, REG 1998, s. II-3437, punkt 67.
([16]) Till exempel dom av den 2 februari 1989, mål 94/87, kommissionen mot Tyskland, Rec. 1989, s. 175.

EKSG-fördraget. Mellan åren 1986 och 1995 genomfördes i dessa företag investeringar till ett belopp av 21 miljoner mark, för vilka begärdes extraordinära avskrivningar på 10 miljoner mark. De omstridda stöden lyder under EG-fördraget. Eftersom de beviljades i enlighet med en godkänd EG-bestämmelse drar kommissionen slutsatsen att de är förenliga med den gemensamma marknaden och skall därför undantas från beräkningsunderlaget.

(86) Å andra sidan skiljer kommissionen i allmänhet inte mellan verksamheter inom och utanför EKSG-området när det gäller företag i järn- och stålindustrin, eftersom den anser att risken för en spillover-effekt är överhängande.

(87) Tysklands hänvisning till beslut 1999/720/EG, EKSG av den 8 juli 1999 om statligt stöd till förmån för Gröditzer Stahlwerke GmbH och dess dotterföretag Walzwerk Burg GmbH ([17]) är inte hållbar. Det handlar här om ett särfall som specifikt kännetecknas av distinktionen mellan verksamheter inom och utanför EKSG-området och där varje risk för en spillover-effekt var utesluten. Kommissionen anser att dessa förutsättningar inte föreligger i det aktuella fallet.

(88) Även om det föreligger en fysisk skillnad mellan processerna, till exempel återvinningsanläggningen för avloppsvatten eller en viss form av bokföring för rubrikerna ”profit-center”, ”rörverkstad”, ”gjuteri”, ”vattenledningsverk”, ”yrkesutbildning” och ”personal- och trygghetsfrågor” som nämns i Tysklands skrivelse av den 28 mars 2000, finns likväl risken för en spillover-effekt i det konsoliderade företaget ”SAG”. De aktuella ”profit-center” bokför till exempel endast de normala siffermässiga avskrivningarna. De extraordinära avskrivningarna och därmed det stöd som dessa innebar beaktade SAG endast generellt. Vidare har Tyskland inte påvisat att institutionerna för utbildnings- och sociala ändamål uteslutande utnyttjas för verksamheter utanför EKSG-området.

(89) Vidare redogör UK Steel Association i sin skrivelse av den 19 maj1999 för sin uppfattning att verksamheterna utanför EKSG-området i de ifrågavarande företagen i verkligheten är verksamheter inom EKSG-området.

(90) Kommissionen kommer därmed till slutsatsen att den vid sin bedömning av beräkningsunderlaget för de investeringar som var bidragsberättigande i enlighet med paragraf 3 i ZonenRFG inte skall skilja mellan verksamheter inom respektive utanför EKSG-området, med undantag för avskrivningar som fastställts i de av företagets dotterföretag som var verksamma på marknaden och som inte hörde till EKSG-området.

Kumulering av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver

(91) Vad beträffar frågan om att ej kunna kumulera extraordinära avskrivningar och skattefria reserver anser kommissionen efter en noggrann granskning att Tysklands argument är hållbart. Beräkningsunderlaget för extraordinära avskrivningar skall därför minskas med 300 miljoner mark.

Sammanfattande tabell

(92) Därmed kan de belopp för extraordinära avskrivningar och skattefria reserver som olagligt beviljades de ifrågavarande företagen under åren 1986 till 1995 sammanfattas enligt följande:

(i miljoner mark)

	Extraordinära avskrivningar	Skattefria reserver
Beräkningsunderlag	794	367
Eliminering av dubbla belopp för extraordinära avskrivningar	– 300	
Eliminering av fastställda extraordinära avskrivningar för dotterföretag utanför EKSG-området	– 10	
Totalt	**484**	**367**
varav extraordinära avskrivningar för miljöskyddsinvesteringar	166	

([17]) EGT L 292, 13.11.1999, s. 27.

Bedömning av åtgärdernas stödnivå

(93) Kommentarerna vid inledandet av förfarandet visar att Tyskland och kommissionen gör olika bedömningar vid beräkningen av stödnivån i de båda stödåtgärderna.

Skattesatser

(94) Tyskland stöder sig främst på riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål [18] punkt 1.1 i bilaga I (riktlinjerna), enligt vilka ”stödnivån skall beräknas efter skatt, dvs. med avdrag för de skatter som är knutna till erhållandet av stödet, särskilt skatten på inkomst av rörelse. Man talar därför om en nettobidragsekvivalent, som utgörs av det stöd som tillfaller stödmottagaren efter att den berörda skatten betalats”.

(95) Vid beräkningen av nettobidragsekvivalenten skall hänsyn tas till skattesatsen för beräkning av bolagsskatten på den (icke utdelade) vinsten. Denna skattesats får effekt främst i samband med värderingen av skatteuppskovet och därmed den fördel som företaget beviljas. Beträffande skattesatsen konstaterar kommissionen vidare att denna varierade under perioden 1986–1995.

Diskonteringsränta/referensränta

(96) Kommissionen konstaterar i denna fråga att i punkt 1.2 i bilaga I till riktlinjer för statligt stöd för regionala ändamål föreskrivs: ”Nuvärdesberäkningar används på olika nivåer när man fastställer en nettobidragsekvivalent. När stödet eller investeringskostnaderna är utspridda över tiden, måste man först och främst beakta den verkliga tidsplanen för utbetalningarna av stödet och för investeringskostnaderna. Följaktligen framräknas investeringskostnaderna och utbetalningarna av stödet genom en nuvärdesberäkning till slutet av det år då företaget gör sin första avskrivning. De kan också användas när man beräknar nuvärdet av erhållna förmåner vid återbetalningen av ett lån till subventionerad ränta eller också nuvärdet av beskattningen av ett bidrag. Den ränta som används för dessa beräkningar är referensräntan/diskonteringsräntan som kommissionen fastställer för varje medlemsstat. Förutom att användas som diskonteringsränta, används referensräntan för att beräkna räntesubventionsdelen på ett lån med nedsatt ränta.”

(97) Vid beräkningarna av stödbidragsekvivalenten skall således den regionala referensränta åberopas som gäller vid den tidpunkt då stödet genomfördes. Detta innebär att räntesatsen varierar för varje år. Mellan 1986 och 1995 såg referensräntorna i Tyskland ut som följer:

År	Referensränta
1986	7,50 %
1987	7,00 %
1988	6,75 %
1989	6,84 %
1990	7,86 %
1991	9,55 %
1992	9,41 %
Januari 1993	9,13 %
Juli 1993	7,53 %
Januari 1994	6,62 %
Augusti 1994	7,62 %
Januari 1995	8,28 %
September 1995	6,99 %

[18] EGT C 74, 10.3.1998.

(98) Tyskland föreslår å sin sida att en enhetlig diskonteringsränta på 6,5 % bör användas under hela perioden. Kommissionen kan inte godta denna inställning av skäl som beskrivs ovan. Samtidigt bör redogörelsen kompletteras med nedanstående fakta.

(99) Framför allt förklarar Tyskland i sin motivering för en ränta på 6,5 % att det rör sig om en genomsnittlig ränta som fastställdes för perioden 1985/86 till 1997/98 dels för det lån som SAG tog (som innebar räntekostnader), dels för de anläggningar som företaget använde och lånade ut (som innebar ränteintäkter). Därmed skulle endast företagets ”faktiska” fördel beaktas av kommissionen.

(100) Kommissionen konstaterar att de ifrågasatta åtgärderna hänför sig till åren 1986–1995 och att analysen därför endast skall begränsas till att omfatta denna period. För perioden 1985/86 till 1994/95 innebär Tysklands beräkningsmetod en räntesats på 7,05 %. Eftersom SAG under åren 1986 och 1995 uppvisade en överlikviditet, medförde denna fördel dessutom för SAG att företaget genom de extraordinära avskrivningarna och skattefria reserverna framför allt kunde utnyttja möjligheten att låna ut mer medel. Mot bakgrund av detta skulle genomsnittsvärdet för utlåningsräntorna uppgå till 7,12 %.

(101) Som nämnt exempel vid mötet den 16 december 1999, motsvarar dessutom diskonteringsräntan i motsats till normalräntan inte en objektiv fördel för företaget utan speglar snarare företagets finanspolitiska förhållanden. I samband med den värdering av företaget PSAG som genomfördes 1988/89 med anledning av att Salzgitter AG köpte tillbaka företaget diskonterades till exempel företagets kapitalflöde till 10 %.

(102) I finansteorin motsvarar dessutom diskonteringsräntan kapitalets genomsnittskostnader i det aktuella företaget, varvid hänsyn tas till kostnader för såväl främmande kapital som för eget kapital. Även om kostnaderna för det främmande kapitalet kan beräknas tämligen enkelt med hjälp av de låneräntor som företaget beviljats, gäller detta inte kostnaderna för eget kapital. Dessa uppskattas ofta med hjälp av ”capital asset pricing model” (CAPM). Enligt denna modell motsvarar kostnaderna för eget kapital den riskfria räntesatsen på den aktuella marknaden plus riskpremien på denna marknad, multiplicerat med en ”betakoefficient”. Betakoefficienten motsvarar marknadens krav på avkastningen inom varje sektor och står i direkt proportion till företagens resultat inom denna sektor och deras börsvärde. Den korrigeras därefter med det aktuella företagets finansieringsstruktur (gearing). Tyskland har inte gjort något sådant försök att motivera sina påståenden.

(103) Slutligen förklarade Tyskland att diskonteringsräntan på 6,5 % ligger mycket nära en ränta som beräknas enligt den metod för fastställande av referens- och diskonteringsräntorna ([19]) som kommissionen beslöt om 1997. Tyskland stöder främst sitt påstående på utvecklingen av interbank-räntorna under en tolvmånadersperiod. Visserligen kräver den metoden normalt att man under en femårsperiod använder en interbank-ränteswap. Den 7 juli 1999 godkände kommissionen ett nytt meddelande om referens- och diskonteringsräntor ([20]). För de elva länderna i euroområdet och därmed även Tyskland motsvarar den framtida identiska referensräntan genomsnittsvärdet för en interbank-ränteswap för löptider på fem år (inklusive ett tillägg på 75 baspunkter). Den motivering som Tyskland framför är därmed inte hållbar.

Typ av investeringar

(104) Nivån på det stöd som granskas för närvarande baseras på skattesatsen för bolagsskatten och diskonteringsräntan, men även på formen av genomförda investeringar. Den stödnivå som Tyskland räknat ut, dvs. 1,17 % och 2,1 % nettobidragsekvivalent, för extraordinära avskrivningar och skattefria reserver sker med hjälp av ett typberäkningsunderlag (mark, byggnader, inventarier). Emellertid uppgav Tyskland inte att investeringsstöden motsvarade detta typberäkningsunderlag. Denna punkt behandlades särskilt i samband med mötet den 16 december 1999. Den mer exakta beskrivningen av de genomförda investeringarna kunde Tyskland dessutom inte förmedla till kommissionen.

Slutsatser

(105) Åtgärdernas stödnivåer ändrade sig varje år efter angivande av varierande skattesatser på vinsterna i företaget, variationer i referens- och diskonteringsräntorna och den exakta formen av investeringar som gynnades genom de extraordinära avskrivningarna och skattefria reserverna.

([19]) EGT C 273, 9.9.1997.
([20]) EGT C 241, 26.8.1999.

(106) Kommissionen konstaterar att Tyskland inte ordentligt beräknat det stöd som nu skall granskas. Tysklands avsikt att beakta företagets ”faktiska” situation manifesteras inte tillräckligt i den detaljerade beräkning som gjordes på grundval av alla de parametrar som är avgörande för bedömningen av den fördel som gynnade företagen Salzgitter AG/Preussag Stahl AG och dotterföretagen i järn- och stålindustrin i koncernen inom EKSG-området.

(107) Kommissionen har emellertid inte tillgång till den information som krävs för att den skall kunna genomföra en egen bedömning.

(108) Enligt domen i Europeiska gemenskapernas domstol ([21]) anser kommissionen det vara tillräckligt att den som berörs av beslutet tillhandahåller metoder, med vilkas hjälp denne utan allt för stora svårigheter kan beräkna det faktiska stödbeloppet. I enlighet med detta överlämnar kommissionen i det aktuella beslutet de fakta som krävs för beräkningen av stödnivåerna för extraordinära avskrivningar och skattefria reserver tillsammans med den allmänna metod som Tyskland lade fram i en skrivelse av den 29 oktober 1990 ([22]). Det är Tysklands ansvar att för varje år under perioden 1986–1995 använda då gällande skattesatser på företagets vinster och lämpliga kriterier i beräkningsunderlaget beroende på form av investeringar (mark, fastigheter, inventarier).

Oförenlighet med regionalt stöd

(109) Undersökningen av det omstridda olagliga stödet och huruvida detta är förenligt med den gemensamma marknaden skall ske i enlighet med artikel 4 c i EKSG-fördraget och rådande gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin. Kommissionen vill emellertid först och främst förklara varför artikel 87.2 c i EG-fördraget och artikel 95 i EKSG-fördraget inte kan tillämpas i det aktuella fallet.

Att inte tillämpa artikel 87.2 c i EG-fördraget

(110) Tyskland hävdar att artikel 87.2 c i EG-fördraget skall tillämpas för att fastställa att de extraordinära avskrivningar och skattefria reserver som Salzgitter AG, PSAG och SAG beviljats är förenliga med den gemensamma marknaden.

(111) Utöver de argument som redan framförts avseende preskriptionsfristen konstaterar kommissionen att tillämpningen av artikel 87.2 c i EG-fördraget på ett företag i järn- och stålindustrin inledningsvis inte kommer i fråga, förutom när det enligt gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin uttryckligen är tillåtet i samband med förbudet mot stöd enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget. Att en strikt tolkning av gemenskapsreglerna är nödvändig bekräftas till exempel i ingressens ordalydelse i fjärde och femte versionen av gemenskapsreglerna, där rådet och kommissionen entydigt uttrycker sin önskan att gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin skall tolkas strikt och helt enligt sin ordalydelse. I femte skälet i ingressen till fjärde versionen av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin föreskrivs till exempel: ”Statligt stöd oavsett form, vare sig det är selektivt eller generellt, till stålindustrin i medlemsstaterna är förbjudet, med undantag för stöd som i detta beslut uttryckligen godkänts enligt artikel 4 c i fördraget.” I övrigt har det aldrig i några gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin varit aktuellt att inom EKSG-området genomföra en undantagsregel på grundval av artikel 87.2 c i EG-fördraget. Tyskland har heller aldrig bevisat motsatsen.

(112) Vidare krävs beträffande förfarandena för genomförandet av gemenskapsreglerna enligt artikel 95 i EKSG-fördraget att beslutet i rådet är enhälligt. Hade Tyskland i gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin velat ta upp en undantagsregel liknande den som finns i artikel 87.2 c i EG-fördraget, hade detta kunnat ske inom denna ram. Men så var inte fallet.

(113) Tyskland gör gällande att alla företag – oavsett om de ligger inom eller utanför EKSG-området – skall behandlas lika. Denna punkt förtydligades genom möjligheten att från och med tredje versionen av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin bevilja stöd till forskning och utveckling samt miljöskyddsåtgärder.

([21]) Dom av den 13 juli 1988 i mål 102/87, Republiken Frankrike mot kommissionen, Rec. 1988, s. 4067.
([22]) Diarienummer IC7-70 08 00/5.

(114) I sin dom av den 25 september 1997 ([23]) fastslår förstainstansrätten att det i beslut nr 3855/91/EKSG (femte versionen av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin) inte föreskrivs att gemenskapsramen för statligt stöd automatiskt skall tillämpas på miljöskyddet inom järn- och stålindustrin. Inte heller går det att härleda någon automatisk tillämpning på grundval av den princip som uttrycks i skälen till detta beslut. Enligt denna princip skall det säkerställas att både järn- och stålindustrin samt andra sektorer skall ha samma tillgång till stöd för miljöskydd.

(115) Vidare konstaterar kommissionen att efter 1985 medger gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin inte längre generellt ([24]) några regionala investeringsstöd och förvaltningsstöd. Utbildningsstöd förutsätts inte. På samma sätt är undsättnings- och omstruktureringsstöd uteslutna i de gemenskapsregler som är i kraft för närvarande. Däremot fastställdes i varje fall sedan 1980 i de dåvarande gemenskapsreglerna stöd till nedläggning, något som saknas i EG-fördraget.

(116) EKSG-fördraget och de sedan 1986 gällande gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin innehåller ingen lucka i lagstiftning, därför att det ”försummas” att i dessa nämna artikel 87.2 c i EG-fördraget. Denna situation reflekterar snarare medlemsstaternas och kommissionens avsikt att ta hänsyn till de specifika omständigheter som präglar järn- och stålindustrin och som innebär att innehållet i artikel 87.2 c i EG-fördraget saknar betydelse.

(117) Därmed kan kommissionen inte beakta det argument som Tyskland framförde, nämligen likabehandlingen av alla företag. Följaktligen saknas möjligheten att beträffande de omstridda åtgärderna tillämpa den planerade undantagsregeln i artikel 87.2 c i EG-fördraget. Principen om likabehandling av järn- och stålindustrin samt andra sektorer beträffande stöd kräver i varje fall att stödet motsvarar dels målsättningen med ett gemensamt intresse, dels de förutsättningar som nämns i gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin, något som inte gäller här.

(118) Vidare konstaterar kommissionen att hänvisningarna till punkt 231 i de tjugusjätte och tjugusjunde rapporterna om konkurrenspolitiken inte har något direkt samband med de synpunkter som Tyskland framför i det aktuella fallet. Punkten 231 i den tjugusjätte rapporten behandlar till exempel tekniskt stöd till länderna i Central- och Östeuropa.

(119) Enligt kommissionens uppfattning är det inte aktuellt att, som Tyskland önskar i det föreliggande fallet, subsidiärt tillämpa bestämmelserna i EG-fördraget på EKSG-området. Tysklands argument beträffande artikel 87.2 c i EG-fördraget bör tillbakavisas.

(120) Till sist bör det påpekas att det åligger den medlemsstat, som för beviljandet av stöd begär att undantagsregeln i fördraget skall tillämpas, särskilt motiverar detta genom att lägga fram alla de uppgifter som kommissionen behöver för att kunna granska om förutsättningarna i undantagsregeln är uppfyllda och därmed kan tillämpas. Inom ramen för den tidigare granskningen avseende skyldigheten att anmäla stödprojekt har kommissionen konstaterat att även om artikel 87.2 c i EG-fördraget skulle kunna tillämpas på EKSG-området (något som inte är aktuellt) har Tyskland under det nuvarande förfarandet inte påvisat några orsakssammanhang mellan Tysklands delning och nödvändigheten av att uppväga de eventuella ekonomiska nackdelar vilka skulle ha drabbat Salzgitter AG, Preussag Stahl AG och SAG under åren 1986 till 1995. Kommissionen anser därför att artikel 87.2 c inte kan utgöra underlag för ett beslut i vilket den kommer att fastställa att det stöd som för närvarande granskas är förenligt med den gemensamma marknaden för kol och stål.

Att inte tillämpa artikel 95 i EKSG-fördraget

(121) Först och främst konstaterar kommissionen att Tyskland till kommissionen i det aktuella fallet inte lämnat in någon formell begäran om inledande av förfarandet i enlighet med artikel 95 i EKSG-fördraget.

(122) Det regelverk som har formulerats i EKSG-fördraget avseende statligt stöd möjliggör för kommissionen att under vissa förutsättningar och i enlighet med artikel 95 i fördraget godkänna statligt stöd i alla de fall som inte regleras i fördraget men som likväl kräver ett beslut, för att enligt artikel 5 uppnå något av de mål som legat till grund för inrättandet av den gemensamma marknaden för kol och stål och som anges i mer i detalj i artiklarna 2, 3 och 4.

([23]) Mål T-150/95, UK Steel Association mot kommissionen.
([24]) Undantag fanns främst till förmån för Grekland och de nya tyska förbundsstaterna med restriktiva villkor (till exempel kravet att minska produktionskapaciteterna).

(123) Enligt förstainstansrättens dom av den 7 juli 1999 ([25]) utgör det faktum att ett stöd inte är anmält inte någon grund för att befria kommissionen från eller till och med hindra den från att ta ett initiativ på grundval av artikel 95 och eventuellt förklara stödet förenligt med den gemensamma marknaden. I varje fall fastslår domstolen i punkt 42 i denna dom att kommissionen är bunden av den övergripande bestämmelse som infördes genom gemenskapsreglerna, när den bedömer om det stöd som omfattas av gemenskapsreglerna är förenligt med fördraget. Den får därför inte godkänna ett sådant stöd i strid med de allmänna bestämmelserna i gemenskapsreglerna genom att fatta beslut i ett specialfall. Regionalt investeringsstöd godkänns bara i bestämda områden i enlighet med de gemenskapsregler som gäller sedan 1986. De produktionsorter där subventioner för investeringar har genomförts genom extraordinära avskrivningar och skattefria reserver hör inte till dessa områden. Av den anledningen drar kommissionen slutsatsen att artikel 95 i EKSG-fördraget inte skall tillämpas i det föreliggande fallet.

(124) Utifrån sina tillämpliga tolkningsbefogenheter anser kommissionen vidare att den i detta ärende inte har att behandla ett fall som inte reglerats i föredraget, men som likväl kräver ett konkret beslut för att uppnå något av de mål, som anges mer detaljerat i artiklarna 2, 3 och 4 i EKSG-föredraget och som legat till grund för inrättandet av den gemensamma marknaden. De genomförda stöden syftade till exempel inte till att strukturellt sanera och stabilisera den tyska järn- och stålindustrin. Tyskland har heller aldrig hänvisat till någon eventuell plan för en kapacitetsminskning inom den aktuella koncernen, vilken har ett direkt samband med beviljandet av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver. Att bevilja stöd enligt artikel 95 i EKSG-fördraget är därmed inte berättigat i detta fall.

(125) I anslutning till utvecklingen av den näringspolitiska och finansiella situationen i järn- och stålindustrin vid början av 90-talet, då flera företag beviljades omstruktureringsstöd, anförde rådet och kommissionen dessutom i sin gemensamma förklaring i rådets protokoll av den 17 december 1993 följande med anledning av beslut om godkännanden ([26]) i specialfall på grundval av artikel 95 i EKSG-fördraget. Oberoende av att varje enskild medlemsstat har rätt att begära ett beslut i enlighet med artikel 95 i EKSG-fördraget och i enlighet med dess slutsatser av den 25 februari 1993 förklarade sig rådet fast beslutet att undvika beslut om varje ny undantagsregel i enlighet med artikel 95 för stöd till förmån för ett bestämt företag.

Bestämmelserna i gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin

(126) Med stöd i artikel 4 c i EKSG-fördraget visar sig de olagliga stöd som Tyskland enligt paragraf 3 i ZonenRFG beviljat Salzgitter AG/Preussag Stahl AG och koncernens dotterföretag i EKSG-området i form av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver vara oförenliga med den gemensamma marknaden utom i de fall då stödet faller inom giltighetsområdet för de undantagsregler som uttryckligen anges och vederbörligen har godkänts i gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin.

(127) Flera versioner av gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin har offentliggjorts sedan 1986. Gemensamt för dessa är bestämmelser om obligatoriska anmälningsfrister för stödärenden. Vidare har den tredje, fjärde och femte versionen av gemenskapsreglerna upphört att gälla.

	Beslut	Anmälningsfrist	Gäller t.o.m.
3:e versionen	3484/85/EKSG	30 juni 1988	31 december 1988
4:e versionen	322/89/EKSG	30 juni 1991	31 december 1991
5:e versionen	3855/91/EKSG	30 juni 1996 (*)	31 december 1996
6:e versionen	2496/96/EKSG	31 december 2001	22 juli 2002

(*) För det stöd i ZRG som för närvarande granskas.

([25]) Mål T-106/96, Wirtschaftsvereinigung Stahl mot kommissionen.
([26]) Sidenor (Spanien), Sächsische Edelstahlwerke GmbH (Tyskland), Corporación de la Siderurgia Integral (CSI, Spanien), Ilva (Italien), EKO Stahl AG (Tyskland) och Siderurgia Nacional (Portugal).

(128) Tyskland har inte följt de anmälningsfrister som anges i gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin och som gäller för det stöd som för närvarande skall granskas.

(129) Ordföranden i Europeiska gemenskapernas domstol hänvisar i sitt beslut av den 3 maj 1996 i mål C-399/95 R, Tyskland mot kommissionen, till den skyldighet som åligger medlemsstaterna beträffande stöd till järn- och stålindustrin att anmäla stödet i förväg. Under punkt 54 heter det: "Att en medlemsstat inte i förväg anmäler ett stöd till kommissionen utgör ett allvarligt brott, eftersom ett sådant uppträdande strider mot ett väsentligt system för skyddet av den gemensamma marknaden."

(130) Vidare framgår det i domstolens dom av den 3 oktober 1985 ([27]) att den anmälningsfrist för stöd som anges i gemenskapsreglerna utgör en uteslutningsfrist. En anmälan om stöd som kommer in för sent godkänns därmed inte.

(131) De aktuella stöden anmäldes inte till kommissionen under perioden 1986–1995. Enligt de gemenskapsregler som gäller i dag godkänns inte heller regionalt stöd i Tyskland. För övrigt har regionalt stöd för investeringar i de gamla förbundsländerna inte godkänts enligt någon av de sedan 1986 gällande versionerna av gemenskapsreglerna. I det aktuella fallet gäller det produktionsorterna Peine och Salzgitter som ligger i Niedersachsen.

(132) Det har tidigare fastställts att det i detta fall inte var motiverat att åberopa artikel 95 i EKSG-fördraget som grund för ett beslut i ett specialfall.

(133) Det olagliga regionala stöd som Salzgitter AG/Preussag Stahl AG och koncernens dotterbolag inom EKSG-området beviljades enligt paragraf 3 i ZonenRFG i form av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver är därför oförenligt med den gemensamma marknaden.

Investeringar för miljöskydd och deras oförenlighet med den gemensamma marknaden

(134) I sin skrivelse av den 14 oktober 1999 underrättade Tyskland kommissionen om att de aktuella företagen mellan 1985/86 och 1994/95 genomförde investeringar till ett belopp av 956 miljoner mark, av vilka 332 miljoner mark motsvarade miljörelaterade merkostnader, som är stödberättigande inom ramen för miljöskydd. Kommissionen har underrättats om 44 projekt som rör miljöskydd. Olika detaljer beskrivs, särskilt uppgifter om typ av upprustning eller nyanläggning för att uppfylla nya normer eller där bindande normer saknas osv. Kommissionen har även underrättats om en bestämmelse, nämligen paragraf 7 d i inkomstskattelagen, EStG, med vars hjälp man under åren 1985 till 1995 hade kunnat finansiera stöd till miljöskyddet.

(135) I Tysklands skrivelse av den 28 mars 2000 anges 43 projekt ([28]) enligt följande kategorier:

135.1 Upprustning av gamla anläggningar som en anpassning till nya bindande normer.

135.2 Upprustning av gamla anläggningar för att på frivillig väg uppnå en högre miljöskyddsnivå utan att det finns bindande normer.

135.3 Nyinvesteringar i anläggningar för att på frivillig väg uppnå en högre miljöskyddsnivå utan att det finns bindande normer.

(136) Det projekt som saknas gäller uteslutande en nyinvestering.

(137) Kommissionen konstaterar först att några stöd inte längre kan godkännas enligt de gemenskapsregler som gällde före de nuvarande gemenskapsreglerna.

(138) I de gemenskapsregler som gäller i dag föreskrivs det att stöd till miljöskyddet kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden, såvida de dels överensstämmer med de bestämmelser som är fastställda i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till miljöskydd, offentliggjort i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* C 72, 10 mars 1994, dels överensstämmer med kriterierna för hur dessa tillämpas på stålföretag inom EKSG-området, så som de anges i bilagan till sjätte versionen av gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin.

([27]) Mål 214/83, Förbundsrepubliken Tyskland mot kommissionen, Rec. 1985, s. 3053, punkterna 45–47.

([28]) Ett projekt som gäller år 1991 "Nybyggnad av en elektrolytisk bandförzinkning i stålverket Salzgitter" angavs inte i skrivelsen av den 28 mars 2000, även om det nämndes i skrivelsen av den 14 oktober 1999. Enligt uppgifter från Tyskland uppgår investeringsbeloppet för miljöskyddsåtgärder till 5 miljoner mark.

(139) Det beviljade stöd som för närvarande skall granskas enligt paragraf 3 i ZonenRFG var inte avsett att samfinansiera investeringar för miljöskydd. Jämförelsen av eventuella stödnivåer enligt den regionala stödordningen i ZonenRFG och i paragraf 7d i EStG är ingen tillräcklig förutsättning för att därigenom bedöma om målsättningarna är likvärdiga. De stödberättigande beräkningsunderlagen är inte heller nödvändigtvis identiska. Enligt kommissionen ligger vad beträffar SAG det aktuella stödet faktiskt nära tillämpningsområdet för regionalt investeringsstöd. Det behövdes inte för att uppnå specifika miljömål. Liksom EG-domstolen anför i sin dom av den 3 oktober 1985 ([29]) mål Tyskland mot kommissionen kan kommissionen inte under några omständigheter medge statligt stöd som inte är absolut nödvändigt för att uppnå de mål som uppställs i EKSG-fördraget och som skulle leda till en snedvridning av konkurrensen på den gemensamma marknaden för stålindustrin.

(140) De uppgifter som Tyskland överlämnade den 10 maj 1999, 14 oktober 1999, 17 januari 2000 och 28 mars 2000 beträffande upprustningen av gamla anläggningar, för att anpassa dem till nya normer, innehåller inga upplysningar som motiverar en undersökning om huruvida de aktuella anläggningarna hade en tillräckligt lång återstående livstid och om beslutet om nyinvesteringar inte var nödvändigt av ekonomiska skäl eller på grund av anläggningarnas och utrustningarnas ålder.

(141) Kommissionen saknar vidare uppgifter om investeringarnas effekt på kapaciteten.

(142) I övrigt tycks Tysklands allmänna påstående vara omotiverat, nämligen att de aktuella investeringarna inte skulle innebära en sänkning av produktionskostnaderna. I bilaga 3B till skrivelsen av den 28 mars 2000 framgår till exempel att moderniseringen av anläggningen för utvinning av konverteringsgas möjliggjorde en sänkning av denna anläggningens driftkostnader. Argumentet att en sådan typ av kostnadssänkning för en anläggning inte behöver manifesteras i en sänkning av företagets totala kostnader, eftersom andra bränslen möjligen skulle vara billigare, är inte ett hållbart argument i det föreliggande fallet.

(143) Tysklands påstående att dessa stöd hade möjliggjort en tidigare förbättring av miljöskyddet motiveras inte tillräckligt starkt.

(144) Kommissionen kommer därmed till slutsatsen att de stöd som Tyskland olagligen beviljat enligt paragraf 3 i ZonenRFG inte kan godkännas.

(145) Kommissionen konstaterar att Tyskland haft flera möjligheter att överlämna kompletterande uppgifter om miljöskyddsåtgärderna och att erbjudandet i skrivelsen av den 28 mars 2000 om att som komplettering överlämna ny information eller att genomföra en besiktning på plats inte innehöll några fakta som Tyskland inte redan haft tillfälle att kommentera.

(146) I skrivelserna av den 14 oktober 1999 och den 17 januari 2000 hänvisar Tyskland till ett belopp som gäller ett förenligt stöd på 92,5 miljoner mark som genomfördes under åren 1986 till 1995 i samband med investeringar. Kommissionen anser inte att denna hänvisning är hållbar i det ifrågavarande fallet. Här rör det sig endast om ett belopp som uppskattats i efterskott. I de gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin som gällde mellan 1986 och 1995 fanns en möjlighet att bevilja stöd till miljöskydd, endast för att underlätta anpassningen till nya gällande lagliga normer inom ramen för allmänna bestämmelser för anläggningar som varit i drift minst två år före ikraftträdandet av dessa normer. Vidare torde det beviljade stödbeloppet inte ligga på en stödnivå över 15 %. Den tabell som ingår i skrivelsen av den 14 oktober 1999 hänvisar emellertid till stöd för nya inläggningar med en stödnivå på 30 %.

(147) Kommissionen kan inte godkänna investeringar för extra stöd till miljöskyddsåtgärder som genomfördes mellan 1986 och 1995. Företaget genomförde i själva verket investeringar utan någon annan begäran om stöd än den som gjordes för extraordinära avskrivningar. Ytterligare stöd för genomförandet av projekten hade således varit onödigt och därmed oförenligt stöd.

(148) Av orsaker som anges i skälen 121–125 är artikel 95 i EKSG-fördraget inte tillämplig.

(149) Det exakta beloppet för de omstridda stöden skall beräknas enligt samma metod som under rubriken ”regionalt stöd” i föreliggande beslut.

([29]) Mål 214/83, Tyskland mot kommissionen, Rec. 1985, s. 3053, punkt 30.

Återkrav av olagligt stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden

(150) I princip skall ett stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden erlämnas av mottagaren. Denne skall inte ha någon fördel av att en medlemsstat beviljat mottagaren allmänna medel som strider mot bestämmelserna i EG-fördraget och mot gemenskapsreglerna för statligt stöd till stålindustrin.

(151) I motsats till Tyskland anser kommissionen att olagligt oförenligt stöd fortfarande får effekter som innebär nackdelar för de aktuella företagens konkurrenter. Av den anledningen ansåg UK Steel Association t.o.m. att det stöd som för närvarande granskas preliminärt skulle återkrävas.

(152) För att återställa den situation som rådde innan det olagliga och oförenliga stödet beviljades måste kommissionen se till att detta stöd återkrävs.

(153) I sin dom av den 8 juni 1995 ([30]) anför förstainstansrätten att ”kommissionen i sina beslut, som innehåller förordnanden om återkrav av statligt stöd, inte (får) beräkna skatteeffekten på beloppet för det stöd som skall återkrävas. Denna beräkning skall nämligen ske inom den nationella lagstiftningens tillämpningsområde, utan (måste) inskränka sig till att ange det bruttobelopp som skall återkrävas.”

(154) Inom ramen för det föreliggande beslutet har det redan fastställts att kommissionen inte förfogar tillräckliga uppgifter för att exakt beräkna de omstridda stöden.

(155) Vidare skall räntorna på kapitalet från det olagliga och oförenliga stödet återkrävas. Om räntorna på de olagliga och oförenliga beloppen inte skulle återkrävas, skulle detta nämligen innebära att företaget som mottagare av dessa belopp finge behålla de finansiella fördelarna av det olagliga stödet som utgörs av ett räntefritt lån som beviljats. Att bortse från ett sådant räntekrav skulle i sig utgöra ett stöd som hotade att snedvrida konkurrensen ([31]).

(156) I nu gällande gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin förutsätts gemenskapsregler för förfaranden i samband med återkrav av belopp som betalats ut olagligt. I artikel 6.4 föreskrivs till exempel att återbetalning av räntor skall beräknas från det datum som beloppet förföll till utbetalning. Återbetalningen skall ske med ränta som skall baseras på den räntesats som används som referensränta vid bedömningen av regionala stödordningar.

(157) De tyska förslagen att vid beräkningen av räntan åberopa antingen en räntesats på 6 %, som motsvarar förräntningen på skattekrediterna eller den räntesats på 6,5 % som nämnts i samband analysen av diskonteringsräntan kan inte godtas. I det föreliggande ärendet finns det lika många räntesatser som referensräntor under den undersökta perioden (jämför ovanstående tabell).

(158) Att använda denna metod leder inte till återbetalning av ett olagligt och oförenligt stöd, vars belopp skulle överskrida den fördel som kom företaget till del. Som det visade sig under analysen av diskonteringsräntorna kommer referensräntorna i detta fall att på bästa sätt motsvara uppskattningen av de finansiella fördelar, som mottagaren kom i åtnjutande av genom det stöd som ställdes till hans förfogande och som för närvarande granskas.

(159) Slutligen hänvisar kommissionen till att det vid inledandet av förfarandet fastställdes att Tyskland inte från början skulle betrakta en eventuell återbetalning som en sanktion med innebörden att vara skattemässigt avdragsgill. Kommissionen ifrågasatte följderna av denna avdragsmöjlighet. Tyskland har inte yttrat sig om denna punkt.

(160) Inom ramen för Tysklands genomförande av det aktuella beslutet kommer kommissionen att särskilt granska om det belopp som skall återkrävas formmässigt motsvarar de beräknade olagliga och oförenliga stödbeloppen. Eftersom fördelen automatiskt beräknades efter skatt förväntar sig kommissionen att även återkravet sker enligt ett beräknat nettovärde.

VI. SLUTSATSER

(161) Kommissionen fastställer att Tyskland till förmån för Salzgitter AG/Preussag Stahl AG (PSAG) och koncernens dotterbolag på EKSG-området (företagssammanslutning under det nuvarande namnet SAG) i strid mot EKSG-fördraget och gällande gemenskapsregler för statligt stöd till stålindustrin beviljat stöd i form av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver.

([30]) Mål T-459/93, Siemens AG mot kommissionen, REG 1995, s. II-1675.
([31]) Hänvisning till mål Siemens mot kommissionen, punkt 97 f.

(162) Beräkningsunderlagen ser ut som följer:

(i miljoner mark)

Extraordinära avskrivningar	Skattefria reserver
484	367

(163) Det stöd som dessa innebär, vars belopp Tyskland skall beräkna i samarbete med kommissionen är oförenligt med den gemensamma marknaden.

(164) Dessa stöd skall därför återkrävas från Tyskland.

(165) En alternativ metod för att beräkna stödekvivalenten skulle kunna vara att årligen kräva in företagets deklarationer och göra en återföring av de olagliga och oförenliga extraordinära avskrivningarna och skattefria reserverna. Beräkningen av räntan på kapitalet skall ske på lämpligt sätt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De statliga stöd som Förbundsrepubliken Tyskland har genomfört till förmån för Salzgitter AG, Preussag Stahl AG (PSAG) och järn- och stålkoncernens dotterbolag på EKSG-området i järn- och stålkoncernen (företagssammanslutningens nuvarande namn är SAG – Stahl und Technologie) i form av extraordinära avskrivningar och skattefria reserver för ett bidragsberättigande underlag till ett belopp av 484 miljoner och 367 miljoner mark i enlighet med paragraf 3 i ZonenRFG är oförenligt med den gemensamma marknaden.

Artikel 2

1. Förbundsrepubliken Tyskland skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att från stödmottagaren återkräva det stöd som avses i artikel 1 och som olagligen redan utbetalats till stödmottagaren.

2. Återkravet skall ske utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa detta beslut. Det stöd som skall återkrävas skall innefatta ränta som löper från den dag stödet stod till stödmottagarens förfogande till och med dess faktiska återbetalning. Räntan skall beräknas på grundval av den referensränta som används vid beräkningen av bidragsekvivalenten inom ramen för regionalstöd.

Artikel 3

Förbundsrepubliken Tyskland skall inom två månader från delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet. Särskilt skall anges de faktiska villkoren för beräkningen av de ifrågavarande stödbeloppen samt de specifika förutsättningarna för deras återkrav.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 28 juni 2000.

På kommissionens vägnar

Mario MONTI

Ledamot av kommissionen